

Gizli Kraliyet Fırını

Yavuz DEMİRKIRAN

Gizli Kraliyet Fırını

Yavuz DEMİRKİRAN

Goldenvale krallığında, güneşli bir tepenin üzerinde bir kale vardı. İçinde, dağınık kum rengi saçlı ve parlak yeşil gözlü, küçük, ince bir çocuk olan Prens Oliver yaşıyordu. Kalenin her köşesini keşfetmeyi severdi; yüksek kulelerden tozlu mahzenlere kadar. Ama asla girmesine izin verilmeyen tek yer, karanlık bastıktan sonra kraliyet fırınıydı. 'Geceleri mutfaktan uzak dur,' derdi muhafızlar hep. Oliver nedenini merak ederdi.

Kraliyet fırıncısı Marta'ydı; sıcak kahverengi tenli, siyah saçlarına gri tutamlar karışmış, topuz yapmış, uzun ve güçlü bir kadındı. Pas rengi elbisesinin üzerine beyaz bir önlük giyer ve cebinde her zaman tahta bir kaşık taşırdı. Marta krallığın en lezzetli ekmeğini pişirirdi, ama Oliver onun sabahları sık sık yorgun görüldüğünü fark ederdi. 'Neden bu kadar uykulusun, Marta?' diye sordu. O sadece gülümseyip, 'Ekmek pişirmek zor iştir, küçük prens,' dedi.

Bir gece Oliver uyuyamadı. Kapısının dışında yumuşak bir miyav duydu. Bu, fırının kedisi Kırıntı'ydı; kırmızı kurdeleli tasması ve küçük pirinç bir zili olan tombul, turuncu tekir bir kedi. Kırıntı'nın patileri una bulanmıştı ve yerde küçük beyaz izler bırakıyordu. 'Nereye gidiyorsun?' diye fısıldadı Oliver. Kedi kuyruğunu salladı ve koridorda tıpış tıpış yürüdü, Oliver da onu takip etti.

Kırıntı, Oliver'ı kıvrımlı koridorlardan geçirerek bir goblenin arkasındaki küçük, gizli bir kapıya götürdü. Prens kapıyı itip açtı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Gizli bir fırın vardı! Marta içerideydi, sıcak somunları fırından çıkarıyordu. Yüzü ateşin ışığında sıcacıktı ve hava tarçın ve bal kokuyordu. 'Prens Oliver!' dedi. 'Bizi buldun.' Oliver'ın gözleri kocaman açıldı. 'Bizi?' diye sordu.

Marta alçak bir sesle açıkladı. Her gece gizlice ekmek pişirir ve yardıma ihtiyacı olan ailelere götürürdü. 'Ekmek büyölüdür,' dedi. 'Karınları ve kalpleri doyurur.' Oliver, onun güçlü, unlu elleriyle hamuru yoğurmasını izledi. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu. Marta gülümsedi. 'Sırrı saklayacağına söz verirsen.' Oliver hevesle başını salladı ve Marta ona bir önlük bağladı.

Marta, Oliver'a unu, suyu ve bir tutam büyüü karıştırmayı öğretti. 'Sır iyiliktir,' dedi, 've bir tutam yıldız ışıdır.' Oliver'ın ilk ekmeğı yamru yumru oldu, ama Marta onun mükemmel olduğunu söyledi. Kırıntı bir un çuvalının üzerinden izliyordu, kehribar gözleri parlıyordu. Bütün gece ekmek pişirdiler ve somunlar altın rengi olunca onları sepetlere yerleştirdiler. 'Şimdi teslim ediyoruz,' dedi Marta.

Uyuyan sokaklardan süzülerek geçtiler, sıcak ekmekleri kapı eşiklerine bıraktılar. Bir evde, kıvrıkcık kızıl örgülü küçük bir kız kapıyı açtı. Yamalı sarı elbisesi inceydi ve üzerinde çok büyük yeşil bir atkı vardı. 'Bea!' diye fısıldadı Marta. 'İşte ekmeğin.' Bea'nın aralıklı dişleriyle gülümsemesi geceyi aydınlattı. 'Teşekkür ederim, Marta!' dedi. Oliver'ın kalbi sıcacık ve dolu hissetti.

Gizli fırına döndüklerinde Oliver, 'Neden gizli tutuyorsun?' diye sordu. Marta iç çekti. 'Bazı insanlar yardım istemek için fazla gururludur. Gizli ekmek onların onurunu korumalarını sağlar.' Oliver bunu düşündü. 'Ya daha fazla insan yardım etseydi?' diye sordu. Marta'nın koyu kahverengi gözleri parladı. 'Bu harika bir şey olurdu,' dedi. 'Ama dikkatlice yapılmalı.'

Oliver'ın bir fikri vardı. 'Gizli fırını büyütsek ya?' dedi. 'Başkalarını da ekmek pişirmeye ve dağıtmaya davet edebiliriz.' Marta emin görünmüyordu. 'Bu riskli,' dedi. 'Ama haklı olabilirsin.' Küçük başlamaya, sadece birkaç güvenilir arkadaşı çağırmaya karar verdiler. Oliver'ın yeşil gözleri heyecanla parladı. 'Gizli ekmeği daha büyük ve daha güzel yapacağız!' diye ilan etti.

Ertesi gece Bea yardıma geldi. Küçük ve çevikti, hamuru karıştırırken kızıl örgüleri zıplıyordu. 'Diğer ailelere yardım etmek istiyorum,' dedi. Marta ona çörekleri şekillendirmeyi öğretti ve Oliver ona yıldız ışığını nasıl serpeceğini gösterdi. Kırıntı küçük bir önlük giydi ve kapıda nöbet tuttu. Kısa süre sonra üç yardımcı daha katıldı: bir ayakkabıcı, bir bahçıvan ve genç bir anne.

Haber krallıkta sessizce yayıldı. Gizli ekmeęi alan aileler de yardım etmeye başladı. Pişirdiler, dağıttılar ve paylaştılar. Gizli fırın sıcak bir toplum mutfağına dönüştü. Her yaştan insan yan yana çalışıyor, gülüyor ve hamur yoğuruyordu. Marta'nın yorgun gözleri artık sevinçle parlıyordu. 'Bak ne inşa ettik,' dedi Oliver'a. 'Herkesin paylaştığı ve birbirini önemseydiği bir yer.'

Bir sabah kral ve kraliçe her kapı eşiğinde ekmek sepetleri fark ettiler. Lezzetli kokuyu takip ederek gizli kapıya ulaştılar. Toplum mutfağını görünce hayrete düştüler. 'Neden bize söylemediniz?' diye sordu kral. Oliver öne çıktı. 'Övgü beklemeden yardım etmek istedik,' dedi. Kral gülümsedi. 'Bu, iyiliğin en güzel türü.'

Kral ve kraliçe, gizli fırının herkese açık Kraliyet Toplum Mutfağı olacağını ilan ettiler. Marta baş fırıncı ilan edildi ve Oliver ile Bea resmi mutfak yardımcıları oldular. Büyülü ekmek karınları ve kalpleri doyurdu ve tüm krallık, iyiliğin ve başkalarına yardım etmenin bir toplumu güçlü ve mutlu kıldığını öğrendi. Kırıntı sıcak fırının yanında memnuniyetle mırıldandı.

O günden sonra toplum mutfağı Goldenvale'in kalbi oldu. İnsanlar ekmek pişirmeye, yemeye ve hikâyeler paylaşmaya geldiler. Oliver, Marta ve Bea ile birlikte çalışmayı çok seviyordu, önlüğü her zaman una bulanmıştı. 'Sır ortaya çıktı,' dedi Marta göz kırparak. 'Ve bu iyi bir şey.' Krallık gelişti, sadece büyü sayesinde değil, herkes birbirini önemsemiği için.

Bea'nın ailesinin artık sıcak bir evi ve yiyecek bolca vardı. Mutfağın en iyi yardımcısı oldu, her zaman gülümsemeye hazırdı. 'Büyüyünce fırıncı olmak istiyorum,' dedi Oliver'a. 'Ve insanlara yardım etmek istiyorum, tıpkı senin gibi.' Oliver sırıttı. 'Zaten yapıyorsun,' dedi. Kırıntı bacaklarına sürtündü, zili hafifçe çınladı.

Ve böylece gizli kraliyet fırını bir umut simgesi oldu. Büyülü ekmek karınları ve kalpleri doyurmaya devam etti, ama asıl büyü insanların iyiliği idi. Prens Oliver, küçük bir çocuğun bile başkalarıyla el ele verdiğinde büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Goldenvale krallığı bir daha asla açlık çekmedi ve halkı her zaman paylaşarak ve birbirini önemseyerek mutlu yaşadı.